



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### **Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet**

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &  
Festos, ab ipso Auctore confectus

**Stengel, Georg**

**Ingolstadii, 1651**

12. Sanitatem corporis eiuscemodi bonum esse, vt subinde ei corporis infirmitas fuerit pr[a]elata, vt in Aegidio fuit videre, qui sagitta ictus noluit sanari.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-45653**

hoc iniquo destitit e consilio. Et hoc verbum hæcenus canunt omnes: nec tantum temporis labefecit, aut huius memoriã extinxit. Quot non sit hoc trophæis splendidius? Contempfit tantus Imperator contumeliam, ostenditque, se non sauciatur in statua sua. Idem nos cogitemus, si quis nomen nostrum verberat, quod æquè extra nos est, atque statua nostra.

Propiùs nos attingit bona corporis valetudo, neque est in nostra potestate, sentire, vel non sentire vim dolorésque morborum. De hoc argumento alibi dicturus, in pauca rem conferam. Philosophi quidem hanc salubrem vitæ formam iubent teneri, ut corpori tantum indulgeas, quantum bonæ valetudini satis est. Durius tamen censent tractandum, ne animo malè pereat. Cogitant enim in se, præter animum, nihil esse mirabile, cui magno nihil magnum est, nisi solus Deus; quoniam Deus magnus Dominus. Si ergo Deus magnus voluerit, eos ægrotare; nec ipsam morbis anteponunt sanitatem. Hæc sola illis caussa sufficit, Deum velle: quanquam & aliæ suppetunt. Nam, cum corpus languet, animus viget; illo patiente, virtus agit; & carnis damnum, mentis est lucrum; quæ nunquam est fortior contra voluptates, quàm cum homo ægrotat. Cum infirmior, tunc fortior sum, ait Apostolus. Hac de caussa Platonici dicuntur philosophaturi, in vallibus ac locis paludosis & insalubribus, habitauisse, ne, in luxuriante solo, etiam animus luxurians sapientiam repudiaret. Idem corporis frænum amârunt etiam Christianè philosophantes. Egidium memorat Fulbertus Carnotensis, ad Rhodani ostia, vitam solitariam egisse, cui, post longum & quotidianum precandi, vigilandi, abstinendique studium, aliud Deus cruciamentum superaddidit. Nam cum, inter siluas latens, Deum veneraretur supplex, sagitta, à venatoribus, in incertum missa, eum grauitè sauciauit. Accepto vulnere, non modò hirurgum aut medicinam corpori admittere noluit, sed etiam Dominum enixè rogauit, ne quando læsa caro sanaretur. Interpretabatur enim vulnus diuinitus inflictum, vulnus amoris; quod incuratum, corporis dolore, ab animo arceret voluptatis cogitationes.

Circuibat quidem IESVS, sanans omnem languorem, & omnem infirmitatem in populo. Et abiit opinio eius in totam Syriam, & obtulerunt ei omnes malè habentes, varijs languoribus, & tormentis comprehensos, & qui demonia habebant, & lunaticos, & paralyticos, & curauit eos:

§

nit eos:

XI.

Psal. 94. 3.

2. Cor. 12.

M. Marul. 1. 5. c. 4.

XII.

Matth. 4. 23.

uit eos: & alij quidem eum adibant, alios autem ipse adibat: alij sibi, alij alijs sanitatem impetrabant, utique rectè: multi tamen inuenti sunt, qui morbos sanitati prætulērunt; & surdi, quàm audientes, cæci, quàm videntes; claudi, quàm ambulantes esse maluerunt. Sæpe enim multò satius est, surdum esse, quàm audire id, quod est absurdum; præstat, in oculis ferre cæcitatem, quàm vanitatem; consultius est, ad cælum claudicare, quàm talaria induere, & volare ad Infernum. Quæ & ipsa est doctrina Christi

Marci 9. 44.

*dicentis: Si pes tuus scandalizat te, amputa illum: bonum est tibi claudum intrare in vitam æternam, quàm duos pedes habentem mitti in gehennam ignis inextinguibilis. Item: si oculus tuus scandalizat te, eyce eum: bonum est tibi luseum introire in regnum Dei, quàm duos oculos habentem mitti in gehennam ignis. Quod ita cum alij multi viri præstantes, tum etiam Audomarus egregiè heroicèque sensit. Trans-*

Sigebert. in  
Chron. An.  
Dom. 658.

*ferebatur, Attrebat, ab Auberto Episcopo corpus S. Vedasti. Ade- rat tunc, cum alijs, etiam Audomarus Ternanensis Episcopus, præsenio, cæcus. Hic, tum præsentium Episcoporum precibus, tum S. Vedasti meritis, recepit vsum oculorum, rem utique alijs speratissimam. At ille longè iudicauit secius. Etenim egrè ferens, se liberatum esse à cecitate, quam pro salute sua sibi à Deo irmissam esse gaudebat, rursus ad votum suum excecatus est. Adeò non magnificit hoc corporis damnum, ut etiam in votis haberet.*

### XIII.

Magnæ sunt vtilitates oculorum, iucunditas excellens; si tamen his hominem priuet Deus, solatio est, spes rerum longè iucundiorum, in cælo, videndarum; præterquam, quod quædam inuisa non posse videri, sit quædam voluptas. Pigmenius Romanus presbyter, vel ideirco, se oculis captum, æquo animo ferebat, ne quando illi Christianæ Ecclesiæ inimicos aspicere contingeret. Quod cum non ignoraret Iulianus Apostata Imperator, obuiam illi factus, per ludibrium, & magna ioci acerbitate illi dixit: *Gratias ago Dijs, ô Pigmeni, quòd te video. Cui ille respondit: Gratias ago Deo meo, quòd te non video. Tam igitur forti animo cæcitatem pertulit, quàm tyrannum contempsit. Debinc Martyrij corona donatus videre cepit, quæ oculus non vidit; & audire, quæ auris non audiuit; & intelligere, quæ in cor hominis non ascenderunt. Verùm quid mirum est, si potuit patienter ferre oculorum noctem, qui adeò fortiter mortem ipsam tolerauit? Animus Deo coniunctus corporis morbos non recusat, si martyria ipsa optat; quin, etiam in ipsiis morbis, reperit*

Sabellic. lib.  
5. cap. 7.

suas